

Arrest

**nr. 260 004 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner, de heer W.H.S., met de Nederlandse nationaliteit.

Op 31 maart 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoekster gezamenlijk in de vorm van een bijlage 20 ter kennis worden gebracht en die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2020 werd ingediend door:

Naam: [V.B.]

Voorna(a)m(en): [J.-A. J.J.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.10.2020 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde [W.H.S.], van Nederlandse nationaliteit, met Rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in 2015, in 2016 en in 2019 een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo. Bij elke visumaanvraag gaf zij [F.L.], wonende te [...] Amsterdam op als gastpersoon/garant en familie bezoek als motief voor het visum. In december 2019 kwam zij voor het laatst de Schengengzone binnen en keerde nadien niet meer terug naar Suriname.

Op 19.05.2020 deden betrokkene en de referentiepersoon te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 24.06.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat zij geen gemeenschappelijke verblijfplaats hadden. Op 22.07.2020 deden betrokkene en de referentiepersoon opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 10.09.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat uit grondig onderzoek was vastgesteld dat het om een schijnrelatie ging en dat betrokkenen trachtten een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra- indicatie inzake het bestaan van een werkelijke duurzame relatie.

De door betrokkene voorgelegde stukken (screenshots van Facebook en Whatsapp van 2019, foto's, verzendbewijzen van geld en pakketjes van 2019, foto's van betrokkenen samen) werden reeds voorgelegd in het kader van de procedure wettelijke samenwoning en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. kan voorleggen.

Het feit dat betrokkene in België op het adres van de referentiepersoon woont is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze

maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat betrokkene zelf in Suriname twee zonen van een andere man. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van registratie vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijke duurzame relatie. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder de volgende exceptie van onontvankelijkheid op voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 april 2021 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, tevens op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet en eveneens in functie van haar Nederlandse feitelijke partner de heer [W.H.S.] (zie bijlage). Gelet op het feit dat verzoekende partij opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont zij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van de huidige vordering.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, heeft verzoekende partij uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen, haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerder aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 31 maart 2021 kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoekster geen bijkomend nut meer verschaffen.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het ingediende beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang onontvankelijk is.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.4. Verzoekster betwist niet dat zij op 30 april 2021 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, in functie van dezelfde referentiepersoon en op dezelfde rechtsgrond.

De Raad stelt, samen met verweerder, vast dat verzoekster, door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van dezelfde Nederlandse referentiepersoon, uitdrukkelijk haar wil te kennen heeft gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan het bestuur teneinde het ervan te overtuigen zijn standpunt, dat het heeft geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 31 maart 2021 genomen weigeringsbeslissing kan slechts tot gevolg hebben dat het bestuur een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoekster. Het bestuur is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat het andermaal door verzoekster werd gevat. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Nederlandse feitelijke partner houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in, waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang.

Op de terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar haar actuele belang, stelt verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid. De Raad stelt vast dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de aangevochten beslissing haar nog een concreet voordeel kan opleveren en zij bijgevolg nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

2.5. Nu verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Onderzoek van het beroep wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel,

Vooreerst wordt er op gewezen dat de onderstaande motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, louter stereotiep is. en standaard te lezen is in gelijkaardige beslissingen. De bestreden beslissing geeft volgende motivering met betrekking tot het bevel:

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15. 12. 1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15. 12. 1980.

Stereotiepe motiveringen zijn niet afdoende en schending de motiveringsverplichting die vereist dat gemotiveerd wordt met betrekking tot de concrete gegevens van elke aanvraag.

De motivering van de beslissing is een loutere standaard en stereotiepe motivering die op geen enkele wijze rekening houdt met de concrete situatie van verzoekster.

De motivering is te lezen en talrijke gelijkaardige beslissingen.

In die zin schendt zij de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoekster op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn."

3.1.2. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de *juridische* en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst erop dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen of van enige medische problematiek. Verder stelt hij dat de relatie van verzoekster met de Nederlandse referentiepersoon wordt betwist, waardoor volgens hem geen sprake is van een gezinsleven dat er zich tegen verzet dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat verzoekster het land moet verlaten. Hij wijst er nog op dat verzoekster in Suriname nog twee kinderen heeft van een andere man. Er is volgens hem dus dan ook geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij motiveert daarnaast dat het ingediende beroep tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning hierover op zich niet anders doet oordelen en deze weigering een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk duurzame relatie. Verweerder motiveert nog dat verzoekster niet persoonlijk dient te verschijnen voor dit beroep, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst geen moeilijk te herstellen nadeel inhoudt.

Verzoekster vindt de motivering van het bestreden bevel 'louter stereotiep' en 'standaard', maar maakt met deze mening niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid om met kennis van zaken te beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. In het bestreden bevel worden wel degelijk zowel de juridische als de feitelijke motieven aangeduid waarop het bevel is gesteund, waarbij ook is gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook geenszins zonder meer worden voorgehouden dat er louter sprake zou zijn van een stereotiepe of niet-geïndividualiseerde beslissing. Uit een simpele lezing van het bestreden bevel blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met verzoeksters concrete situatie en dat hierover werd gemotiveerd. De voorziene motieven zijn op zich pertinent en draagkrachtig. Gelet op de voorziene motivering inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, is verzoekster ook weinig ernstig waar zij voorhoudt dat uit de motivering van het bestreden bevel niet blijkt dat is nagegaan of hogere rechtsnormen zich niet verzetten tegen de afgifte ervan. Verzoekster toont in haar middel ook niet aan dat zij op een andere basis een verblijfsrecht in België heeft, zodat ook niet kan worden ingezien dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

Ten overvloede wordt trouwens nog opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, al geldt dit enkel *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Verzoekster betoogt slechts dat volgens haar niet is onderzocht of zij aanspraak kan maken op een verblijf op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag of op een andere basis, *‘minstens op een verbod op een bevel’*.

Verzoekster toont niet aan dat zij in België op een andere grond een verblijfsrecht heeft, waarmee onterecht geen rekening is gehouden. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt verder uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat wel degelijk een onderzoek in het licht van de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag heeft plaatsgevonden, nu werd ingegaan op het ingeroepen gezinsleven en de gezondheidstoestand. In het bijzonder werd ingegaan op artikel 8 van het EVRM. Verzoekster neemt in haar middel niet de moeite in te gaan op deze beoordeling. Zij voert trouwens in haar middel zelf ook niet aan dat met de afgifte van het bestreden bevel enige hogere rechtsnorm zoals artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.1.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“1.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 41 van het Handvest vereist het respect voor het hoorrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken (overweging 38).

Verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat het over een effectieve relatie ging met haar partner.

Verwerende partij kon zich in deze niet uitsluitend steunen op een beslissing van de ambtenaar maar diende een eigen onderzoek met inbegrip van het horen, uit te voeren.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich. minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

3.2.3. Niettemin dient te worden vastgesteld dat, in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord, dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Verzoekster is van mening dat zij, in het kader van het onderzoek dat werd gevoerd inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, nader had moeten worden gehoord inzake haar relatie met de Nederlandse referentiepersoon. Moest dit zijn gebeurd, had volgens haar kunnen worden vastgesteld dat er wel degelijk sprake is van een effectieve relatie.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 27 oktober 2020 reeds de mogelijkheid had om alle nuttige informatie en documenten aan het bestuur over te maken inzake haar relatie met de Nederlandse referentiepersoon, nu zij overeenkomstig artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet reeds het bewijs diende te leveren van de ingeroepen feitelijke partnerrelatie en het duurzaam karakter hiervan. Zij kan dan ook moeilijk voorhouden dat zij in dit verband niet reeds de mogelijkheid had om alle volgens haar nuttige en dienstige gegevens en stukken voor te leggen bij het bestuur.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat volgens haar het bestuur incorrect vaststelde dat er geen sprake is van een (beschermenswaardige) relatie. Hiermee toont zij evenwel nog niet aan dat zij, indien nog bijkomend gehoord voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, nog enig bijkomend concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

3.2.4. Zoals reeds werd vastgesteld, leert een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat verweerder bij de afgifte ervan rekening hield met het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting van het middel de beoordeling niet. Zij toont met haar uiteenzetting geen schending aan van dit wetsartikel.

3.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS